

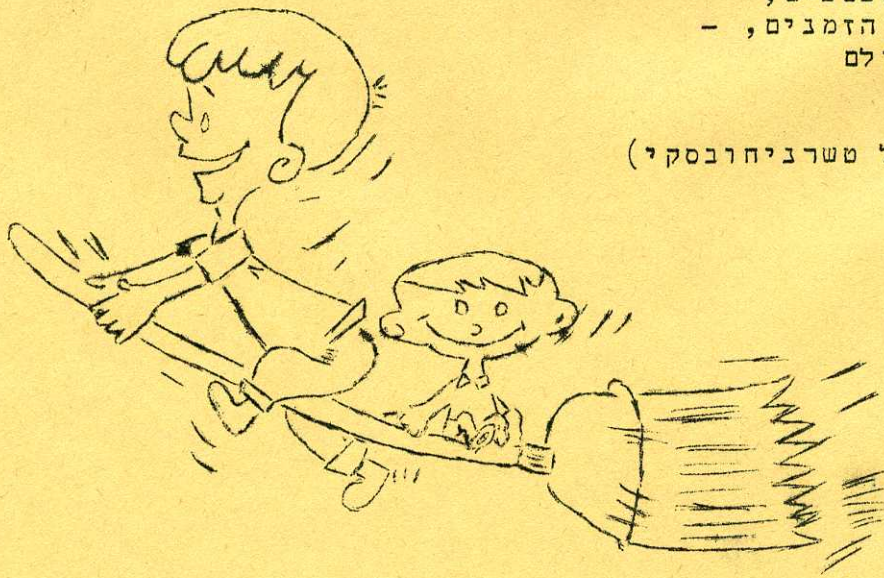
לילדים

(ניסח: 185)

"העולם
 בזכותו של מי קיים?"
 - בזכותם של תיזוקות
 בבתיים ובסוכות,
 בכל מקום אשר הם שם
 בזכותם קיים!

"העולם
 בזכותו של מי קיים?"
 - בזכותם של קטנטנים,
 בכל מקום, בכל הזמנים, -
 ובזכות קטני עולם
 העולם קיים!

(שארל טשרניחובסקי)

חגיגה
 תשל"א

יום הילד

קצת סטטיסטיקה ומחשבות על הגיל הרך

"אם יש לך כסף רב, ואין לך ילדים - אינך עשיר.
אם יש לך ילדים רבים וכסף מועט - אינך עני." (אלפרד מאשאר)

אנחנו ככפפר הנשיא עשירים, לא חסרים לנו ילדים נחמדים.

בסך הכל יש לנו 55 ילדים בגיל הרך, כולל ילדי הגנים, הפעוטונים והתנוקות. נוסף על כך אומרים לי, שיש עוד ששה תנוקות בדרך! בגן רימון יש 15 ילדים (פלוס אחת בדרום אפריקה) והגילים מ-4 עד כמעט 7.

בגן שקד ישנם 14 ילדים, גם הם בגילים בין 4-7.
5 מהילדים לומדים בכתה א' בתוך הגן.

בפעוטונים של דיאן ורות רזביק ישנם 9 ילדים, וילדה אחת באנגליה, בני גיל 3 - 3 $\frac{1}{2}$, והם מועמדים לגן. אבו מקווים שהם יעברו בקיץ הבא. שני הפעוטונים האלה מארגנים הרבה פעולות יחדיו, כאילו הם גנון. כבר בגיל זה הם זקוקים יותר לחיי חברה, וזה גם אימון למסגרת הרחבה יותר של הגן.

בפעוטון של ריבה 4 ילדים, שני בנים ושתי בנות, בגיל 2 עד 2 $\frac{1}{2}$. הילדים די עצמאים, מדברים "הכל", הולכים לטיולים ארוכים ושואלים הרבה שאלות!

בפעוטון שלי (שוש בן-צבי) ישנם 5 ילדים, 3 בנים ושתי בנות תאומות בגיל מ-18 עד 20 חודש. הבנים כבר יודעים ללכת והבנות על סף ההליכה. הם מתחילים לדבר מילים, מבינים הרבה ואפילו יודעים לעשות לי "קובצים".

בבית התינוקות 2 ילדים, אחד בן 13 חודשים ואחד בן 10 חודשים, יתר התינוקות - 6 במספר - כולם בין חודשיים עד שלושה חודשים, ועוד אחד עדיין בדרום-אפריקה.

4 מהתינוקות האלה עוד לא נכנסו לבית התינוקות ומקווים שתוך שבועיים יהיה הבית מוכן לקלוט אותם.

לפני 3 שנים התחלנו לשפץ את הפעוטונים הישנים ולהתאים את הבתים גם לצורכני התינוק והפעוט, בכדי שהילד יכול להשאר באותו בית עד שהוא עובר לגן. כמובן, רצוי מאד עם אותה המטפלת! כי הילד הקטן לא סובל שינויים בקלות - זה גורם לו הפרעות בהתפתחות ופחדים.

כל שנה משפרים בית אחר, במחיר של בערך 6.000 ל"י. הבתים האלה כבר עומדים 17 שנה ויש צורך לחדש, לשפץ וגם ליעל אותם. בפברואר חייב הבית השלישי להיות מוכן, וג'ים כבר התחיל לעבוד בו.

הילד הקטן בטבעו אגוצנטרי ואגרסיבי, ונוח לו יותר בקבוצה קטנה של 4 עד 5 ילדים. אז רצוי שכל פעוטון וחצר יהיו יחידה הפני עצמה, עם אפשרות כניסה ליחידה השניה. חצר מסודרת ובטוחה, עם מתקנים וצעצועים מתאימים, חשוב מאד להתפתחות התקינה של הילד. בו הוא יכול לרוץ, לטפס ולשחק עם החומרים הטבעיים וככה הוא לומד על העולם החיצוני, וכך הוא לומד לתאם את הגוף ואת המח.

ולבסוף מילה על המטפלת. חשוב שהיא תהיה קבועה ובעלת ידע מקצועי ונסיון. אנו חייבים לשלוח חברות להשתלמויות ארוכות, כי תחומי הלמוד הם רחבים מאד ויש הרבה ללמוד. כי בעצם, המטפלת היא המחנכת.

שוש בן-צבי

גלה איןו שולחת ברכות לכול הילדים, מאמנות והורים!

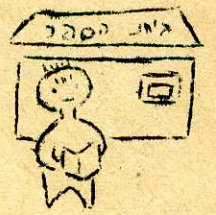
בימים ההם

קטעי יומן הגבון 1956/7

מפי 186

יורם (בן-חיים) מספר על החופש (2/7/1956)

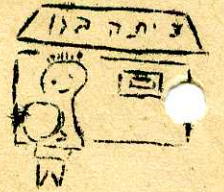
"הייתי בים (!!!) וראיתי קופים ונחש ופיל, וראיתי דגים קטנים. ראיתי דג אחר לגמרי בים והיה לו צבע זהב וכחול וכסף. ראיתי סוס עם פיג'מות וסוס בלי פיג'מות ורכבתי עליו."

6.7.56 - אנחנו ממשיכים להתרחץ במקלחת של הבחורות (הציבורית), בגלל קלקול הסידור למים חמים בגבון.

אהוד (אלמון) הקטן ראה נערה ממחבה הקיץ מתרחצת והוא אמר: "איזה מן בחורה זאת? כמעט שאין לה שדיים!"

12.7.56 (שבת) - האבא של שלומית (וטרמון) עבד אצלנו יחד עם רודה. כל ההורים עבדו בכרם...

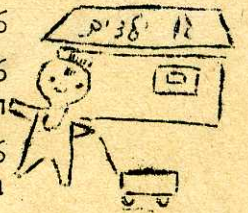

24.7.56 - לני הביא לנו ארגז עבנים ויבשנו אותם לצימוקים.

2.8.56 - יאיר זרק את כל הצימוקים של האדמה. אבל אחר-כך הרים אותם ורחץ אותם.

3.8.56 - כל הילדים עזרו לאפות עוגות צימוקים לכבוד שבת...

28.8.56 - יאיר מספר: "נסעתי לאילת השחר, ושחיתי בבריכה עם הרבה מים עמוקים!"

4.9.56 - הלכנו למטע. רותי ח. ודורון נשארו בבית ושחקו באבא ואמא!

ובזמן הזה

בגן דימון אופים חלה לכבוד שבת.

יניב: "אבי יודע למה אנחנו אופים חלה כל יום שישי".

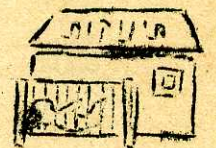
הגבנת: "נו, למה?"

יניב: "מפני שהיהודים אכלו חלה כשיצאו ממצרים!"

הולדת התאומים של יופי והילרי גרמה להתרגשות והתענינות רבה בקרב ילדי הגנים והפעוטונים.

אלון הקטן מתחבן לפני אמו: "בואי, אמא, בלך היום לראות את ה"שניים-שנים" של הילרי!"

בבית של גרשי ושרש מדברים על בן-גוריון, ומסבירים לנתן ש-ב.ג. פעם היה ראש ממשלת ישראל. מתפעל נתן: "מה? זה לא יכול להיות! זה רק בשביל נשים!"

הגב' אליבור רוזוולט אמרה: "כשמחנכים נער - מחנכים גבר, אך כשמחנכים נערה - מחנכים משפחה!"

האוטו המכוער

(ספור זה הייתי מספרת לא פעם לילדי הגן, כשהיינו יושבים במתבן שליד הרפת או בסככת הכרס. אתם זוכרים, ילדי כיתת צבי?)

עקב ההכנות ליום הילד בזכרתי בו; והריני מגישתו, מחדש ומשופר, לפעוטים של היום).

היה היה אוטו. הוא היה האוטו הראשון במשק ולכן היה תמיד עסוק מאד. יום יום יצא עם ישראל הנהג להביא לחברים את כל הדברים שהיו זקוקים להם. בקיץ ובחורף. בחום הלוהט ובגשם השוטף, יכולתם לראות אותו בוסע בכבישי הארץ.

ישראל היה בהג טוב. אף פעם לא עצר עצירת פתאם או פנה פנייה חדה, ונזהר תמיד מהחלקה בכביש רטוב. אך לדבר אחד לא שם לב. האוטו כבר לא היה יפה כל כך. החום הלוהט והגשם השוטף קלפו את הצבע מעל גופו. פה ושם נראו כתמי חלודה והשמשה האחורית היתה סדוקה מאז שילד קטן זרק עליה אבן (לא בכוונה). ישראל לא שם לב לכל הדברים האלה כי אהב את האוטו והיה רגיל אליו. אבל אל תחשבו ששאר המכוניות בכביש היו נדיבים כל כך!

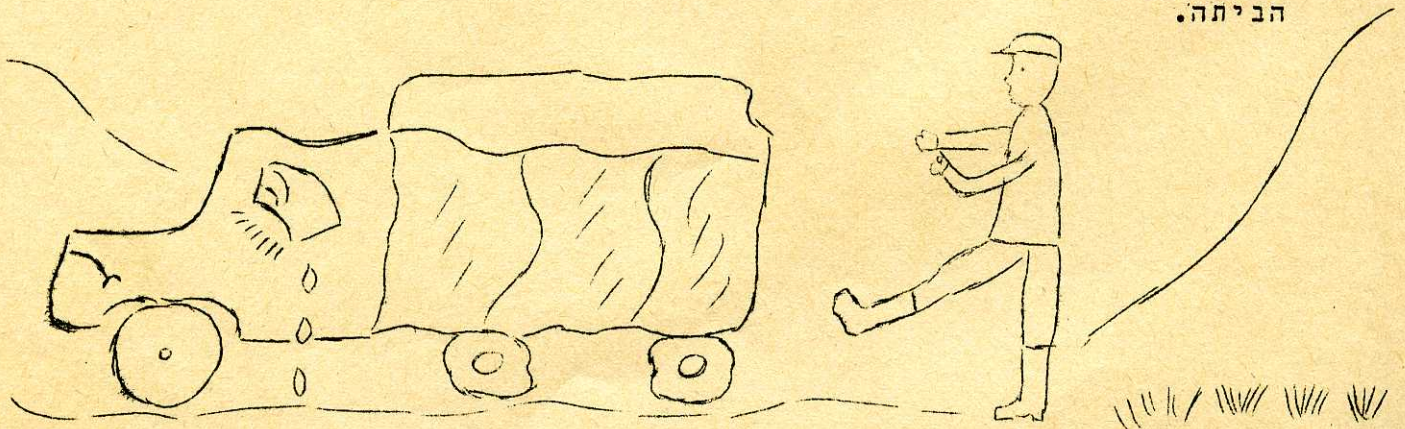
"איזה אוטו מכוער" אמרה מכובית מבריקה וחדישה "לא אסע יחד איתו" והיא הבבירה את המהירות עד שעקפה את האוטו והשאירה אותו מאחור. "טרנטה כזאת" פלט אוטובוס אגד כשהוא עבר לזפירה אדירה.

"איך הוא בכלל מצליח לסובב את הגלגלים" צחקה משאית צבאית גדולה, בעברה בכיוון הנגדי.

האוטו שלנו השתדל מאד לא להתרגש מכל העלבונות האלה, אבל יום אחד בשבר לו. הדבר קרה לקראת ערב. הם היו בדרך הביתה, בדיוק לפני הירידה לואדי, האוטו פשוט כבה את המנוע ועצר.

ישראל השתומם. בדק את הבנזין, יצא החוצה ונדק את המשן, ואת האויר בצמיגים. הכל היה בסדר. הוא טפח לאוטו על אחוריו בחיבה ואמר: "בו, חנריקו, עוד מאמץ קטן ונהיה בבית". כבר רצה לחזור לתא הנהג. אך פתאם שמע את דברי האוטו. "זה הכל יפה וטוב" אמר האוטו "כשאני בוסע בלי בעיות אתה לא שם לב אלי. עכשיו פתאם התעוררת. הסתכל איך אני נראה. כולט צוחקים עלי. כבר נמאס לי! די! לא אסע יותר", והוא שתק.

ישראל ניסה לשכנע את האוטו, התרגז, צעק עליו, קילל אותו, כלום לא עזר. בסוף התייאש, השאיר את האוטו בראש הוואדי והלך ברגל הביתה.

כשהגיע הביתה הלך לחדרו של נורברט. ובקש עזרה. "מה קרה"
אמר נורברט בלחש כדרכו. "אתה צריך את הטרקטור שלי?"

בין כה וכה יצאו שניהם, בסעו אל האוטו, קשרו אותו בכבל אל
הטרקטור וגררו אותו אל המוסך. כל הדרך הביתה שתק ישראל, וגם כשירד
מן האוטו לא אמר מילה. רק טרק את דלת התא ברעש גדול.

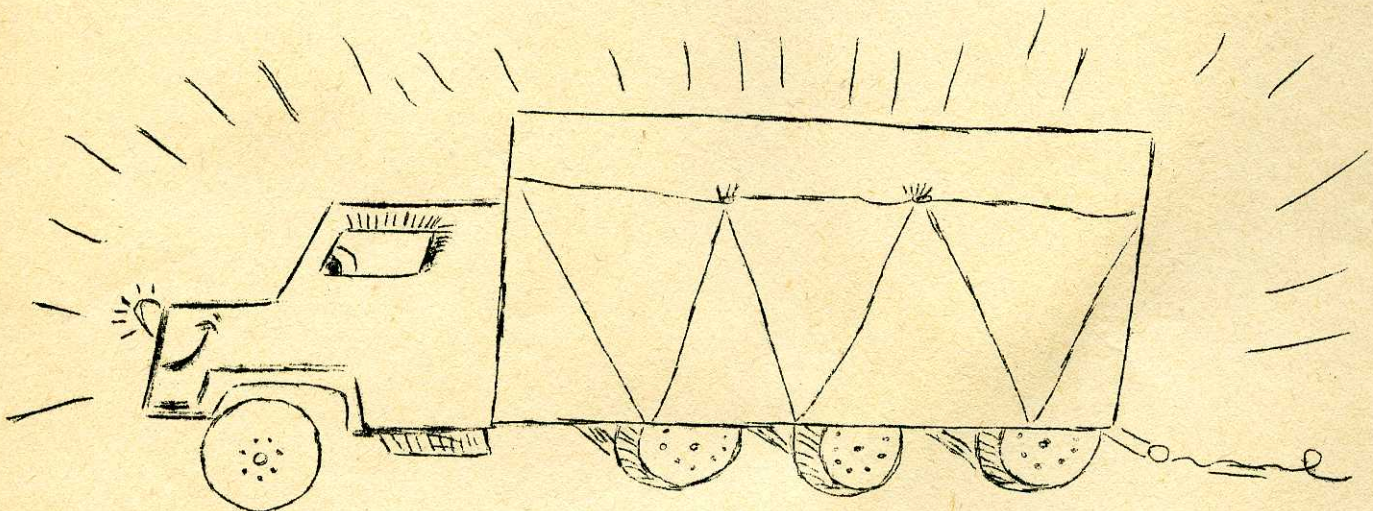
בלילה לא יכול ישראל להרדם מרוב רוגז. "ככה יעשה לי האוטו
שלי, אחרי שנסעו יחד כל השנים" אמר בלבו. לקראת בוקר זכר פתאם את
דברי האוטו - "כולם צוחקים ממני". "אולי הוא צודק" חשב. "צריך
לעשות משהו". וכשישראל אמר "צריך לעשות" הוא לא מבזבז זמן. קפץ
מן המטה, התלבש מהר, רץ למחסן הכללי לקחת צנע. רץ לבגרייה ולקח
שמשה והגיע למוסך. "למען האמת, הוא נראה עלוב ביותר" חשב כשראה את
האוטו מתבמנס בפניה. ראשית כל הוציא את השמשה השבורה והכניס חדשה.
אחרי זה רחץ את האוטו כולו ולנסוף ביגש לצביעה. ארבעת הגלגלים צנע
באדום. תא הנהג בירוק, והארגז והסולמות בצהוב.

"איך אני נראה?" שאל האוטו בקול בישני. קצת כשבשלמה המלאכה.
"אתה נראה בפלא" השיב ישראל "למה לא חשבת על זה קודם?" והוסיף
"יאללה, בצא לדרך".

טרם עברו את שדה התעופה כשמונית גדולה הצטרפה אליהם. "אתה
חדש בסביבה?" שאלה המונית, אבל הוא רק חייך ולא ענה דבר. בתחנת
"אגד" עמדו שני אוטובוסים. "תראו איזה אוטו יפה קנו בכפר-הבשיא"
אמרו איש לרעהו. "בואו ניסע אחריו". האוטו רק חייך ונסע הלאה.
גם המשאית הגדולה מן הקואופרטיב רצתה להצטרף לשיירה. ועוד מכונית
משטרה ואפילו מכונית של האו"ם.

אז לא יכול האוטו שלבו להתאפק עוד, ופרץ בצחוק עליז. "אתם לא
מכירים אותי?" הוא צחק "אני האוטו המכוער שלא רציתם לנסוע אתו על
הכביש. בואו נעשה תחרות". והוא זינק קדימה ולא עצר עד שהגיע לתל-
אביב.

אינגה

רשמים של מורה מתחילה

"היום לא למדנו כלום, רק עסקנו בחשבון וצבענו וספרת לנו, יעל"
 אומרת ילדה מתולתלת אחת בפנים רציניות. "והוץ מזה הנסחת לתת לנו
 שעורים ואת תמיד שוכחת!" אבי מבסה להתנצל ולהזכיר את פעולות יום
 האתמול, אבל היא מוסיפה בתרועת נצחון - "אתמול טיילנו!" על כך קורא
 ילד בעל עיניים נבונות "את לא יודעת שגם טיול הוא למודים" וילד אחר
 מוסיף "אני מסכים לטייל יום יום".

ואף על פי כן אל תנסו לקבא בילדי האלה, כי הם יספרו לכם
 בהתלהבות על צרותיהם - איך שתמיד בשמע הצלצול באמצע המשחק בגולות ועל
 המורה המלמדת חשבון דוקא כשציפו להמשך הספור המרתק מאתמול ועל ארוחת
 עשר הדומה למנה שלישית עליה צריך תמיד לשאול "כמה מותר" ועל מגפיים
 שצריך לחלוץ ועל כלים שיש להוריד מן השולחן ועל ברווזים רעבים שאינם
 יכולים לקחת את האוכל בעצמם ועל שעה בצהריים שבה יש לשכב לנוח ועל
 "בתיאבון" גואל שלפניו אין מתחילים לאכול ועל מקלחת שקוראים לה "מה
 זורקים היום" ועל פה סופית נכתב שקשה לצייר אותה ועל ועל ועל - כמה
 החיים קשים!

בחברת זאטוטים כאלה נכונים לך תמיד הפתעות - יום שחשבת שיהיה
 מוצלח, מסתבר שהילדים מקללים אותו ואחר - שובה את לבם ללא כל סיבה
 סבירה.

דבר אחד ברור והוא שכל זמן שההפסקות ארוכות. מן השעורים יהיה
 חלק אחד מרוצה ביותר ותתפלאו לשמוע שגם בחיבון יש הגורסים "עשר
 דקות למוד מרוכז על כל שלושים דקות של הפסקה" כדברי אחודביקית אחת.
 ובכן, מי חוזר לספסל הלמודים?

e. s.

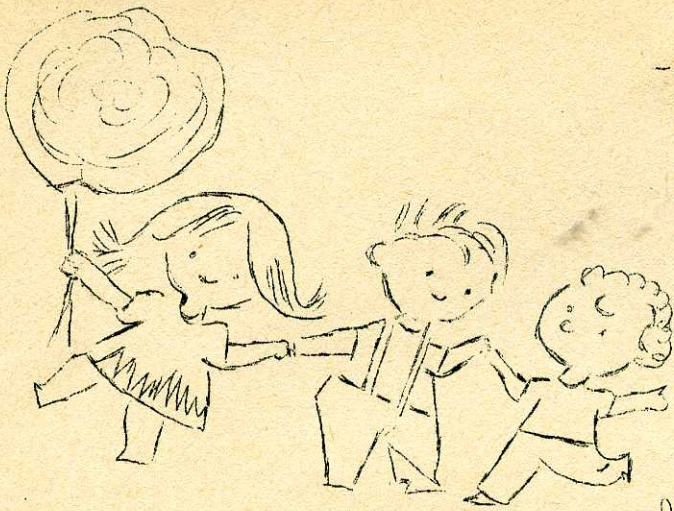
MAMA

KNK

ילדי רומביה אומרים מְמִיקָה
 ילדי ערב אומרים ימָה
 ילדי פרס אומרים מְמֵן
 ילדי אפריקה אומרים נָא, אֵינָה
 ילדי סין אומרים צ'ימְקָה
 ילדי יפן אומרים אוֹקֵסֵן
 ילדי הודו אומרים מָה
 ילדי ישראל
 אומרים אמא' לה!

ילדי אנגליה אומרים מְמִי
 ילדי אמריקה אומרים מְאָם
 ילדי צרפת אומרים מְמֵמָה
 ילדי שוויצריה אומרים מוֹטִי
 ילדי יוון אומרים מְמֵמוֹ
 ילדי ספרד אומרים מְמִיטָה
 ילדי איטליה אומרים מְמִיגָה
 ילדי רוסיה אומרים מְמֵנֵצ'קָה
 ילדי צ'כיה אומרים מְמִינֵקָה
 ילדי הונגריה אומרים אוֹנְבִיוֹקָה

שירי ילדים

חתולה

היתה לי חתולה
קטנה, שקטה.
אבל היא שרטה אותי לפתע
זה היה ממש לפני רגע!

קצת הרבצתי לה
ידעתי שזה יכאיב לה
רציתי להגיד לה "סליחה"
אבל היא רק יללה.

(שרה מרקוסון, הירדן)

כשהשמש תזרח במרומים
תעיף שירים לכל הילדים
וכל אחד יבוא הביתה בשיר -
"אמא, הנאתי לך פרחי דליה
ואמא, תריח את כל הפרחים
ותאמר - איזה בשמים!"

בושם, בושם, בושם,
בושם, בושם, בושם.

כשהגשם ירד - יפרחו
שיחי תרה
ובחורף כולם יבואו עם שרירים
ואת "פופאי" יעיפו למרומים

למרומים, למרומים
למרומים לכוכבים...

(אורה נמלי, חרמון)

יום הילד

שיר ידעתי, שיר מזמור
יום הילד, יום בידור

הילדים משחקים
צוחקים וצוחקים

וכמובן שגם אוכלים
עד שהקיבה קצת מקולקלת
לא נורא - זה יום הילד!

משחקים כל היום
אין להם כבר תיאבון
עד שנאה שעת המנוחה
זה סופה! טל החופשה!

(גליה גביסלב, הירדן)

כשהייתי בן שנה,
בולדתי לראשונה.

כשמלאו לי כבר שנתיים,
הייתי עוד "ירוק" בינתיים.
אפילו כשמלאו שלוש לי,
הייתי בן-אדם בקושי.

ורק במלואות ארבע שנים לי
היה זה בדיוק מתאים לי.

וכשחלפו חמש שנים,
התחלתי כבר העניינים.

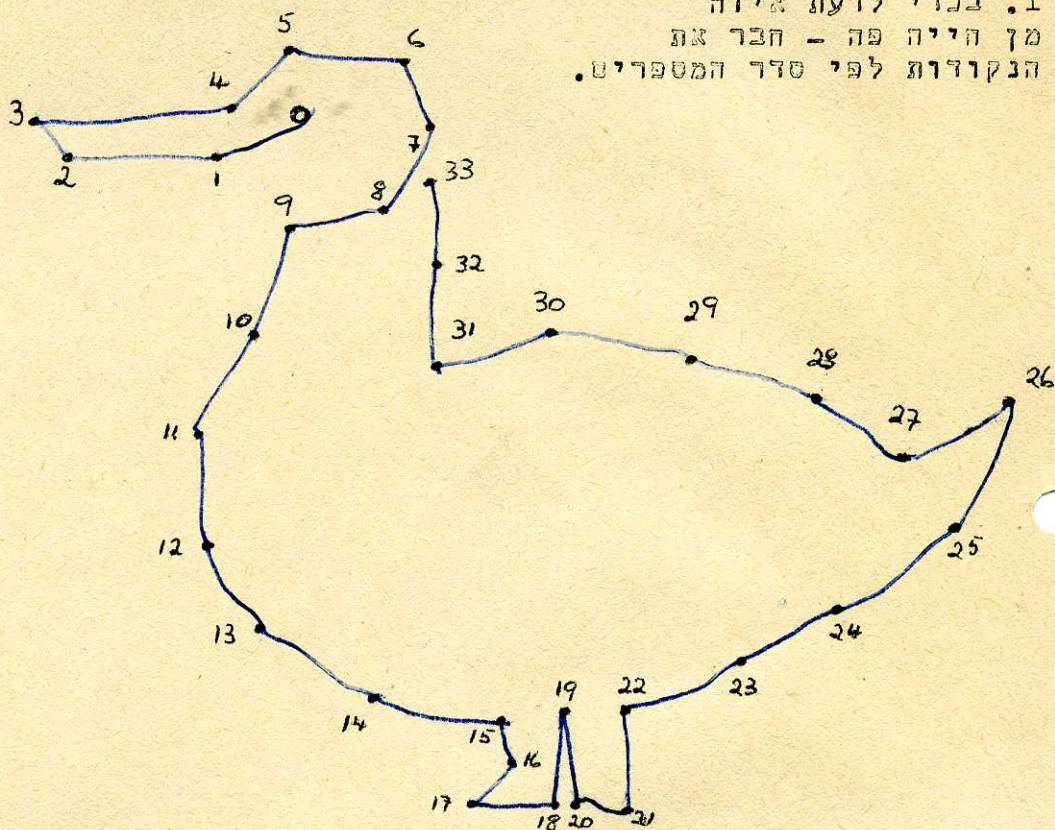
אבל עכשיו אני בן שש, נורא פקח ומושלם
אז אני חושב שאשאר כבר ככה בן-שש
לעולם!

(מתוך "פו הדב", א.א. מילן)

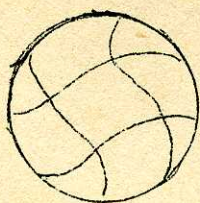
פתגם הולנדי אומר: ילדים קטנים - כאב ראש,
ילדים גדולים - כאב לב?

פינת הששוע

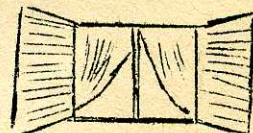
1. בכדי לדעת איזה מן הייה פה - חזר את הנקודות לפי סדר המספריים.

2. חידון - צרף את האותיות הראשונות של הציורים הבאים - וקבל חג!

.4

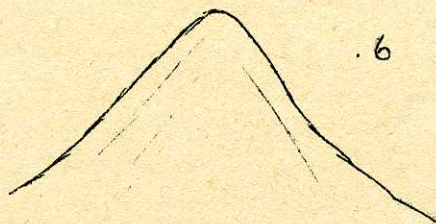
.1

.5

.2

.6

.3

כוח בשלש

לילדיט הקטנים ! ! ! הנה פד, סביבון והנופיה בשבילכם

לצבוע .

